

Bibliotekarstudentens nettleksikon om litteratur og medier

Av Helge Ridderstrøm (førsteamanuensis ved OsloMet – storbyuniversitetet)

Sist oppdatert 27.08.19

Dette dokumentets nettadresse (URL) er:

<https://www.litteraturogmedieleksikon.no/cm4all/uproc.php/0/leksikon.pdf>

Leksikon

(_sjanger, _sakprosa) En sjanger med faktaorienterte (oftest kortfattede) artikler samlet i alfabetisk rekkefølge etter hovedordene i artiklene. Et oppslagsverk, ofte med krysshenvisninger. Skal gi “parat-kunnskaper”, ikke “ekspert-kunnskap” (her er det glidende overganger).

“Leksikonartikler skal ha en viss anerkjennelse som temaer i offentligheten, det skal ikke publiseres nye forskningsresultater. Og alle vesentlige sider av en sak skal komme fram slik at helheten framstår som mest mulig nøytral. Og viktigst, artiklene må ha én eller helst flere kilder slik at opplysningene kan verifiseres. Samtidig viser kildene veien videre. Leksikon-genren bringer kort sagt leseren kunnskap av den sorten som gjør det lettere å tilegne seg mer kunnskap. [...] Der nyhetsmediene tilbyr aktualitet og forgrunn, tilbyr ensyklopedien bakgrunn. [...] normene ligger forbausende fast, vi forventer nøytralitet, sannhet, bestandighet. Vi ønsker at en hissig diskusjon om Alexander den store skal kunne legges død med et oppslag i nærmeste leksikon.” (Terje Rasmussen i <http://prosa.no/essay/ensyklopediens-nye-veier/>; lesedato 21.03.19)

“A library amasses books; an encyclopedia condenses them. Both seek to organize and control books in order to make them available to the reader.” (Bolter 1991 s. 88) Sammentrengningen av informasjon influerer også språket. “Artiklene i SNL [= *Store norske leksikon*] er skrevet i “leksikonspråk”, en kompakt uttrykksform utviklet fordi plass er begrenset på papir.” (*Morgenbladet* 26. mars–8. april 2010 s. 25) Et leksikon vil i prinsippet oppheve enhver hemmelighet, vise fram alt som er skjult (Barthes 1972 s. 91).

“For det leksikalske spiller det faktiske en hovedrolle, altså det som skal være hevet over tvil og som bygger på topografi, geografi, statistikk, skjematiske tegninger som viser hvordan firetaksmotoren fungerer, er leksikalsk kunnskap per se. Alle vet at dette ikke er mulig når det gjelder filosofi, humanisme, diplomati, krig, makt og så

videre. I beste fall kan det sies at det her brukes en encyklopedisk eller leksikalsk retorikk på kunnskapsområder hvor en slik retorikk innebærer et tilbakeskritt.” (Espen Sjøbye i *Morgenbladet* 16.–22. desember 2011 s. 43)

Et leksikon inneholder “encyklopædiske opplysninger, såsom biografier, baggrunds-information og emneartikler. De fleste leksika har dog som regel kortere artikler, hvorved de adskiller sig fra egentlige encyklopædier. Ordet leksikon benyttes undertiden som kortform af konversationsleksikon, men kan på bogmarkedet betegne enhver form for ordbog (fx Klinisk Ordbog). [...] Ordet *encyklopædi* kommer af middelalderlatin *encyclopaedia*, af græsk *enkyklios paideia*, af *en-* og *kyklos* ‘kreds, ring’ og *paideia* ‘opdragelse, undervisning’, egentlig ‘alt hvad der indeholdes i kredsen af viden’. [...] encyklopædi, betegnelse for overskuelig sammenfatning af den menneskelige viden. Bestræbelser herpå kendes fra tidlig tid i alle boglige kulturer, ikke blot i Europa, men også i Nærorienten og Kina. Af den klassiske oldtids encyklopædier havde især Plinius d.æ’s *Naturalis historia*, der også rummer kulturhistorisk stof, et langt efterliv. Antikt og kristent forenes i Isidor af Sevillas *Etymologiae* og i Vincent fra Beauvais’ *Speculum maius*. Disse værker optryktes flittigt efter bogtrykkets indførelse. De var ikke opslagsbøger i moderne forstand, men samlinger af afhandlinger inden for en bred emnekreds, en slags faglige antologier. Den alfabetiske ordning, der har store praktiske fordele, selvom den for en strengere videnskabelig betragtning skiller sammenhængende begreber fra hinanden, dominerer helt i nyere tid. Med fastholdelse af det alfabetiske princip søger de fleste store encyklopædier dog at samle det spredte ved hjælp af henvisninger, oversigtsartikler m.m.” (<http://www.denstoredanske.dk/>; lesedato 22.03.13)

Et biografisk leksikon er et “single-volume reference work or set of reference books containing biographical essays about the lives of actual people, sometimes limited to biographees who are deceased. Biographical dictionaries may be general (example: Webster’s Biographical Dictionary), subject-specific (Biographical Dictionary of the History of Technology), or limited to persons of a specific nationality (American National Biography), race (Contemporary Black Biography), field or profession (International Dictionary of Anthropologists), or period or gender (Biographical Dictionary of Ancient Greek and Roman Women). Some are published serially (Current Biography Yearbook). Compare with collective biography.” (Joan M. Reitz i http://lu.com/odlis/odlis_c.cfm; lesedato 30.08.05)

Leksika brukes på mange måter, bl.a. til å finne saksopplysninger som skal brukes til å utføre et yrke, finne ord for å løse et kryssord osv. Et problem med omfattende leksikalske verk er at noen artikler blir utdaterte før hele verket er ferdigtrykt eller relativt kort tid senere.

Dieter E. Zimmer ser et leksikons verdi ikke bare i den kunnskapen det inneholder, men i den symbolske verdi: Leksikonet signaliserer at kunnskap kan ordnes og systematiseres på oversiktlig måte og kan samles til en overskuelig enhet (nemlig mellom noen bokpermer) (Zimmer 2000 s. 61). “Drømmen om den komplette boken – den som rommer alt vi trenger å vite, all verdens kunnskap – har preget den vestlige kulturen gjennom to tusen år. Etter hvert har drømmen blitt knyttet til en bestemt sjanger: leksikonet. Tunge skinninnbundne bind i bokhyllen, med gullsnitt på ryggen. Har all verdens kunnskap en form, så er det denne.” (<http://www.fpress.no/>; lesedato 24.01.13) “Det er ikke lenge siden leksikonene lyste fra bokhyllene i de tusen norske hjem, i mange bind og gjerne i fineste kalveskinn. De var et symbol på dannelses, og signaliserte at et altomfattende kunnskapsunivers befant seg mellom de stive permene.” (*Morgenbladet* 16.–22. april 2010 s. 30)

Et av de grunnleggende valgene redaktørene av et leksikon må foreta, er om stoffet skal fordeles på mange korte artikler eller færre og lengre artikler. Problemet med mange korte artikler er at brukeren kan gå glipp av sammenhengen som den gitte informasjonen inngår i. Problemet med lange artikler er at brukeren kanskje ikke raskt finner akkurat den informasjonen hun er ute etter.

I leksikon-produksjonen gjaldt det “å stadig lansere nyvinninger, det være seg i innhold, design eller trykkemåter, for best mulig å kunne formidle “alt om alt” til alle. Et gjennomgående problem for de bindsterke leksikonverkene har vært kampen mot tiden; å unngå at kunnskapen i første bind ikke er utdatert idet siste bind publiseres. Slik ble ideen om ettbindsleksikonet skapt. Ved å presse så mye stoff som mulig inn i ett eneste bind, sparte man verdifull tid og kunne garantere for aktualitet.” (<http://www.nb.no/utstillinger/leksikon/ettbinds.php>; lesedato 16.08.13)

Vanlige leksika tar med fakta og vurderinger som det er stor grad av enighet om blant forskere og eventuelt blant folk flest (dermed er gamle leksika interessante av historiske grunner, med oppslagsord som “rase”, “klasse” osv.). Men noen leksikon blir kontroversielle (for noen lesere). Et eksempel: “En domstol i Tsjetsjenias hovedstad Groznyj har denne uken slått fast at bind 58 av et 62-bindsleksikon publisert i Moskva i 2005-2006 må stoppes, skriver Moscow Times. Domstolen kaller bindet “ekstremistisk”. En tsjetsjensk regjeringsskildre sier at bokverket sprer løgner om at tsjetsjenere er genetisk disponert for å utøve vold, og at det presenterer feilaktige opplysninger om samarbeid med nazistene under krigen.” (*Morgenbladet* 9.–15. april 2010 s. 29)

“Det alfabetiske komposisjonsprinsippet skriv seg frå seinmellomalderen. No kunne ikkje lenger all verdas kunnskap samlast i eitt verk. Å skrive leksikon blei kunsten å gjere utdrag av denne kunnskapen lett tilgjengeleg og oversiktleg ordna.” (Grepstad 1997 s. 520)

Verket *Suidas* fra 900-tallet e.Kr. var et stort leksikon “containing summaries of many fields of Greek learning” (Artz 1980 s. 111).

Fram til siste halvdel av 1700-tallet hadde det å lage et leksikon ofte vært et enmannsforetak, fra 1700-tallet ble det vanlig at et leksikon ble skrevet av en gruppe spesialister eller godt informerte forfattere (Blasselle 1998a s. 115).

Det franskspråklige Yverdon-leksikonet, med Fortunato Bartolomeo De Felice som hovedredaktør, hadde eksplisitt en internasjonal målgruppe, og har derfor ikke artikler som kun gjelder franske forhold. Verket ble ferdig i 1780 og omfattet 48 tekstbind og 10 illustrasjonsbind. Franskmannen Charles Joseph Panckoucke ledet i 50 år (1782-1832) arbeidet med å utgi et leksikon på 157 tekstbind og 53 illustrasjonsbind (Barbier 2007 s. 222). En annen kilde en Barbier oppgir at Panckouckes leksikon ble ferdig i 1832 etter flere tiårs arbeid, og består til slutt av 66 tekstbind og 51 illustrasjonsbind (Quinsat 1990 s. 323). *Det tyske Brockhaus konversasjonsleksikon* ble utgitt første gang i 1809, mens *Meyers konversasjonsleksikon* ble gitt ut i Tyskland fra 1840.

På 1830-tallet produserte det franske trykkeriet Levrault en folkelig, populær leksikonserie med fellestittelen *Mester Pierre, eller den lærde i landsbyen*. Den fiktive rammen for folkeopplysningen er en oppdiktet landsby der en “Mester Pierre” gjennom samtaler og små foredrag gir sine tilhørere – og dermed også leserne av leksikonet – kunnskaper om forskjellige emner (Barbier 2000 s. 229).

Blant dem som har drømt om og kommet med forslag om å lage et “universelt leksikon” med all verdens kunnskap samlet, er Herbert George Wells (“World Encyclopedia”), Wilhelm Ostwald (i boka *Verdens hjerne*, 1912), Vannevar Bush (Memex, beskrevet i 1945) og Paul Otlet.

Det finnes sjangerhybrider. Den østerrikske forfatteren Heimito von Doderer noterte i årevis ned sine tanker om ulike emner. Etter hans død ble *Repertorium* (1969) utgitt, der disse tekstene er ordnet etter overskriftene i alfabetisk rekkefølge. Doderer skal ha oppfattet det han var i ferd med å skrive som et leksikon. Den serbiske forfatteren Milorad Pavic skrev *Kazarenes leksikon: Leksikonroman med 100 000 ord* (1984). Denne “leksikonromanen” består av artikler som forbindes gjennom krysshenvisninger. Ulike personer forsvaret den jødiske, muslimske og kristne tro. Alle de tre religionen blir forsvart i tre alfabetisk ordnete deler. Den egyptiske forfatteren Naguib Mahfouz fikk Nobelprisen i litteratur i 1988. Hans “*Morning and Evening Talk* (1987) [er en] Eksperimentell roman bygget opp etter malen av biografiske leksikon fra middelalderen. Gjennom adskilte, alfabetisk ordnede livshistorier skildres en egyptisk klan – og landets historie – fra 1700-tallet og frem til i dag.” (*Morgenbladet* 11.–17. februar 2011 s. 39)

I Frankrike ble det i 1758 publisert et leksikon om ulike leksika (Couty 2000 s. 411).

“Sverige og Danmark fikk leksikon tidlig på 1800-tallet. Norges første ble utgitt i 1906, på Aschehoug forlag.” (*Aftenposten* 16. mai 2013 s. 14)

Eksempler på forskjellige leksika:

Jacob Dybwad: *Norsk rimleksikon* (1943) – til hjelp for å skrive leilighetsdikt m.m.

Tom Chetwynd: *Drømmeleksikon* (på norsk 1985) – skal hjelpe leseren til å forstå sine egne drømmer, f.eks. hva flammer eller et insekt betyr i en drøm

Hilde Bojer m.fl. (red.): *Norsk samfunnsleksikon* (1987)

Tormod Eide: *Retorisk leksikon* (1990)

Jan Sneum: *Politikens rockleksikon: Udenlandsk rock gennem 40 år* (1992)

Brikt Jensen (red.): *Ordspråkleksikon* (1996) – mer enn 6000 ordtak fra de nordiske landene ordnet både alfabetisk og etter tema

Göran Sundström et al.: *Båter og skip: Illustrert nautisk leksikon* (på norsk 1997)

Jinny Johnson: *Hvorfor snurrer jorda rundt?: Et spørsmål- og svarleksikon* (på norsk 1998) – over 150 spørsmål blir stilt og besvart i boka

Carl-Johan Adlercreutz: *Teknologisk forlags store hundeleksikon* (1998) – med beskrivelse av ca. 400 raser og deres hjemland, bruksområde m.m.

Jan Thompson og Thomas Martinsson: *Matematikk-leksikon* (1998)

Jakob Lothe, Christian Refsum og Unni Solberg: *Litteraturvitenskapelig leksikon* (1998)

Inni-Carine Holm: *Menyguiden: En kulinarisk oppslagsbok* (1998) – korte forklaringer av ord som opptrer i menyer i den internasjonale gourmetverdenen

Arnold Schwarzenegger og Bill Dobbins: *The New Encyclopedia of Modern Bodybuilding: The Bible of Bodybuilding, Fully Updated and Revised* (1999)

Johanne W. Fuchs: *Antikk-leksikonet* (på norsk 1999)

Birger Sivertsen: *Fornavn: Norsk navneleksikon* (2003)

Einar Røhnebæk (red.): *Norsk kjendisleksikon: Fra "Abel" til "Åslein"* (2007)

Tom A. Schanke: *Norsk idrettsleksikon* (2007) – om hendelser og navn i norsk idrett fra 1879 og framover

Kjell E. Innli: *Matleksikon* (2007) – med matlagingsord, råvarer, matretter, menyer osv. i alfabetisk rekkefølge

Bjørn Sverre Hol Haugen: *Norsk bunadleksikon* (2006, 3 bind)

Lars Lenth, Rune Johansen og Svein Røbergshagen: *Fluemønsterleksikon* (2009) – om å lage fluer til fluefiske

Ottar Starheim: *Fylkesleksikon Sogn og Fjordane* (2009)

Kari Vetlesen: *Krydderleksikon* (2011)

I 1997 ga Gyldendal ut *Gyldendals illustrerte faktikon*, der ordene "fakta" og "leksikon" er satt sammen til et nytt ord.

Det tyske forlaget Lexikon har utgitt en rekke forholdsvis spesialiserte leksika, f.eks. Gerald Grote, Michael Völkel og Karsten Weyershausens *Leksikonet over prominente selvmordere* (2000), som gir kortbiografier og forklaringer til kjente personer som har tatt livet av seg. Andre titler fra forlaget er *Leksikonet om blod*; *Filmkomikerleksikon*; *Reggaeleksikon*; *Det store cannabisleksikon*; *Narkotika- og avhengighetsleksikon*; *HipHopleksikon*; *Leksikon over monstre, ånder og demoner*; *Vinylleksikon*; *Det store Karl-Mayleksikon*. Hvert leksikon er på 350-420 sider og illustrert.

Lotte Hedeager og Einar Østmo ga i 2005 ut *Norsk arkeologisk leksikon*. "Dette unike oppslagsverket for norsk arkeologi og forhistorie presenterer terminologi, funn, funnsteder og tidsepoker fra vår egen fortid. Gjennom kortfattede og informative tekster får leseren innsikt i steinalder, bronsealder og jernalder, funn og fortidsminner landet rundt, oldtidens fangst og jordbruk, og kunst og håndverk. Helleristninger og andre fortidsminner de fleste har sett i sitt nærmiljø har fått sin plass, det har også de dyrebare importvarene fra Romerriket og vikingtoktenes røvergods. Norsk arkeologi har de senere årene opplevd en veldig vekst og interesse og en rekke nye funn har avdekket stadig nye sider ved vår forhistorie. Norsk arkeologileksikon er en oppdatert presentasjon av de brikkene vi må ha for å få et innblikk i hvordan denne forhistorien var. Leksikonet tar for seg tidlig norsk historie, fra steinalder til vikingtid. Gjennom tekst og bilder får leseren innblikk i steinalder, bronsealder og jernalder, funn og

fortidsminner landet rundt, oldtidens fangst og jordbruk, kunst og håndverk og arkeologiens teori og metode.” (<https://www.akademika.no/norsk-arkeologisk-leksikon/oestmo-einar/hedeager-lotte/9788253026114>; lesedato 10.02.17)

Fartein Horgar, Petter Fiskum Myhr m.fl.s *Bob Dylan leksikon* (2012) lar ifølge en annonse for boka leseren “får du vite alt – fra A til Z – om sangeren, låtskriveren, filmskaperen, forfatteren, maleren og mennesket Bob Dylan. Gjennom 750 sider – pluss 16 sider med bilder – får du ikke bare de viktigste fakta, men også alt det kuriøse.” (<http://www.bokkilden.no/>; lesedato 16.08.13)

“I mai 2006 lanserte N.W. Damm & Søn AS det store verket *Norsk bunadleksikon* i 3 bind. Dette skjedde med brask og bram på Norsk Folkemuseum på Bygdøy. Utgivelsen er unik – dette er Norges første bunadleksikon, og det er første gang alle Norges bunader er samlet i én komplett oversikt. I leksikonet presenteres mer enn 400 bunader over 1100 sider. Bokverket er laget med hjelp fra mange bunad-entusiaster og fagekspertise rundt omkring i landet. Utviklingstiden har vært mer enn 3 år. Bokverket er i tre bind. Innholdet er delt i fire hoveddeler: Her får du kjennskap til mangfoldet i bunadhistorien. Her kan du lese om kjente personer som Hulda Garborg, Klara Semb og Aagot Noss. Du blir presentert for de ulike organisasjonene og institusjonene som arbeider med bunad. Du vil få en bedre forståelse av hvorfor vi har så mange forskjellige bunader i Norge. I tillegg får du oversikt over spesialtema som bunadsko og barnebunader, materialer som brukes til bunader, og sølvet som hører til bunadene. Vi har også et kapittel om skikk og bruk i bunad. Presentasjonen av alle de ulike bunadene har en historisk tilnærming. Gjennom hver enkelt tekst blir du kjent med hvordan bunaden knytter seg til den gamle folkedrakthistorien. Er bunaden en direkte videreføring av tradisjonell draktskikk? Er bunaden en nøyaktig kopi av den gamle draktskikken? Eller er bunaden en fri komposisjon? Variasjonsmulighetene for hver enkelt bunad, og om bunaden har forandret seg gjennom tiden er også beskrevet. Norges urbefolkning, samene, har fortsatt en levende draktskikk. Funksjonelle plagg brukes i hverdag som i fest, og er fortsatt en del av den vanlige klesdrakten for mange. Den samiske delen – som beskriver 15 ulike drakter, fra Femunden i sør til Kirkenes i øst – innledes med en større artikkel om samisk drakthistorie.” (<http://www.kulturkompasset.com/>; lesedato 04.03.12)

Jancis Robinson, Julia Harding og José Vouillamoz’ *Wine Grapes* (2013) er en bok på 1242 sider som er “et leksikon med 1368 oppslagsord, altså 1368 vindruetyper. Her er druenes slektstre og DNA-profiler, men også gripende historier om menneskelig migrasjon med vinstokker i sekken, samt rivalisering om opphavs- og bruksrett i en global milliardbransje.” (*Morgenbladet* 30. mai–5. juni 2014 s. 46)

Siv Frøydis Berg, Øivind Berg, Sine Halkjelsvik Bjordal og Helge Jordheim har redigert boka *All verdens kunnskap: Leksikon gjennom to tusen år* (2012). Dette verket presenterer bl.a. Plinius' naturhistorie, Isidor av Sevilias *Etymologiae*, Hofmanns leksikon, Hübners leksikon, Bayles historisk-kritiske leksikon, den store franske encyklopedi, *Encyclopédie méthodique*, *Encyclopaedia Britannica*, *Brockhaus leksikon*, *Illustreret norsk Konversationsleksikon*, *Gyldendals konversasjonsleksikon*, *Aschehoug og Gyldendals store norske leksikon*, Klügels encyklopedi, *Nordisk familjebok*, *Salmonsens Konversationsleksikon*, *Opplagsboken*, *Norsk Haandlexikon*, *Norsk allkunnebok*, *Arbeidernes leksikon*, *Pax leksikon*, *Tidens leksikon*, *Lommeleksikonet*, *Nyco konversasjonsleksikon*, *Cappelens leksikon*, *Kringla Heimsins*, *Hjemmets store leksikon*, *Familieboken*, *The Childrens' Encyclopædia*, *Aschehoug og Gyldendals jente- og gutteleksikon*, Ephraim Chambers' *Cyclopædia*, *Svensk encyclopedie* og Wikipedia.

“I 1875 fikk Ivar Aasen trykket et lite, nynorsk skrift med navn *Heimsyn*. Dette var, i beste encyklopediske ånd, en kort oversikt over viktige kunnskapsområder, ment for ungdommen. Et virkelig leksikon var det likevel ikke. Mot slutten av århundret begynte målfolket så smått å snakke om muligheten for å få utgitt også et nynorsk kvalitetsleksikon, og i 1918 tok endelig Norsk Bladmannalag initiativet til et slikt verk. Det skulle likevel gå enda 30 år før første bind av *Norsk Allkunnebok* ble utgitt på Fønna Forlag, med Arnulv Sudmann som redaktør. Forlagsredaktør var Hans Aarnes, “ein av dei dyktigaste organisasjonsfolka (...) i norsksdomsrørsla”, og av alle de nynorske bøkene Aarnes fikk utgitt og distribuert på forlaget han selv hadde bygget opp, var allkunneboka uten tvil den viktigste og nyttigste, om ikke for økonomien, så i det minste for målarbeidet. *Norsk Allkunnebok* markedsførte seg som “Noregs mest moderne leksikon”, og på mange måter var allkunneboka nettopp det: Det var det første norske leksikonet med signerte artikler, og verket ble redigert ut fra “serlege norske føresetnader”, med kun originalskrevne artikler. [...] *Norsk Allkunnebok* innførte dessuten ny praksis med datering av alle blad. Brukerne kunne dermed lett finne ut hvor oppdatert leksikonet faktisk var. Men om *Norsk Allkunnebok* var moderne i alle henseende, kan likevel diskuteres, for den lange utgivelsestiden – 18 år – førte til visse problemer. Leksikonet hadde f.eks. et mål om å gi grundige beskrivelser av hver kommune i landet, men da siste bind ble trykket, hadde flere av kommunene slått seg sammen.” (<http://www.nb.no/utstillinger/leksikon/norskallkunnebok.php>; lesedato 16.08.13)

“I riktig gamle dager hadde man Aschehougs konversasjonsleksikon, mens Gyldendal tok opp konkurransen ved å være mer populære. De hadde artikler om popsangere som Wenche Myhre, noe man i Aschehoug rynket på nesen av. Skillet gikk mellom folkelig og seriøst.” (Petter Henriksen i *Morgenbladet* 15.–21. juni 2018 s. 19)

Den irske forfatteren Oscar Wilde var homoseksuell og fikk en fengselsstraff for dette. “Det er ikke bare det juridiske som forundrer en, men hele holdningen til homoseksualitet, som i det engelske samfunn er preget av hykleri og fortielse. Ordet måtte ikke nevnes, og det fantes ikke i Encyclopædia Britannica eller i sentrale engelske ordbøker før opp mot våre dager.” (Otto Nes i *Bokvennen* nr. 3 i 1995 s. 33)

“Alle leksika har ideer og ideologi knyttet til seg i form av leksikonskapernes egne formål med verket og kunnskapen. Men et leksikons nøytralitet og objektivitet kan også utfordres av andre, ytre faktorer. I Norge skapte den tyske okkupasjonen problemer for Aschehoug. I 1941 skulle sjuende bind av Aschehougs konversasjonsleksikon gis ut, men her fikk redaksjonen et problem: bokstaven H inneholdt oppslagsord som kong Haakon, Himmler og Hitler. I et håp om at krigen snart skulle være over, kjøpte redaksjonen seg tid ved å skrive artikkelen “Haakon, norske konger, se Norge, Historie”. Men da de kom til artikkelen “Hitler” i bind åtte, ble det stoppet – forlagsredaktør Arthur Holmesland fikk ordre om å forelegge en korrektur for den tyske sensurinstansen. Dette ville leksikonredaktøren A. H. Winsnes ikke gå med på, og han stakk av til England, noe som førte til at leksikonutgivelsen ble stoppet. Da leksikonproduksjonen omsider ble satt i gang igjen etter krigen, fikk redaksjonen i Aschehoug det problemet at de nå ikke kunne skrive om Kongen før de kom til bindet med bokstaven N. Løsningen på det hele ble å skrive kongens navn med “å”, for slik å få ham med allerede i bind åtte, hvor “Håkon” så fikk “en fyldig og høyst fortjent omtale”.” (<http://www.nb.no/utstillinger/leksikon/sensur.php>; lesedato 16.08.13)

“Et leksikon i mange bind, helst med skinnrygg, har vært fast inventar i forbausende mange norske hjem i generasjoner. [...] Det handler om drømmen om fullstendighet [...] Hübners konversasjonsleksikon fra begynnelsen av 1700-tallet, som markerer opplysningstidens oppkomst i Tyskland. - Det sies i forordet at folk skulle kunne snakke sammen, og delta i den offentlige politiske samtale. Kunnskap er en forutsetning for demokratisk deltakelse [...] Aschehougs “Illustreret norsk konversationsleksikon”, som utkom 1907-1913, og som var Norges første nasjonalleksikon. Dette skulle være fullstendig, men man fikk problemer med å oppdatere, og det este ut. Så man opprettet en leksikonservice, hvor en kunne abonnere på nye hefter. Men når en hadde utgitt siste bind, så var de første bindene utdatert, og en måtte begynne på nytt med ny utgave. [...] Arbeidernes leksikon som var knyttet til det revolusjonære Mot Dag-miljøet, laget etter russisk mønster. Hensikten var at arbeiderklassen skulle bli opplyst nok til å gjøre opprør, og dette er et politisk leksikon som videreføres i Pax. [...] Pax sier at kunnskap aldri er nøytral, og det selger de seg inn som. Det ligger veldig mye makt i selve definisjonen av hvilken type kunnskap som skal presenteres, for hvem, på hvilken måte, og med hvilken legitimitet” (*Bibliotekforum* nr. 1 i 2014 s. 38-39).

“Å utgi et stort oppslagsverk lå naturlig i forlengelsen av Pax forlags historie. Med unntak av Arbeidernes leksikon har kunnskapsverk og leksika hittil nesten utelukkende vært et borgerlig foretagende. Med PaxLeksikon har vi ønsket å bryte dette herredømmet over kunnskapsformidling og informasjon. Spørsmålet om herredømme og makt over utviklingen avgjøres også av hvem som får definere hva som er god eller dårlig kunnskap, av hvem som gir informasjon og av hvem som former våre forestillinger om virkeligheten. PaxLeksikon er nytt i hele sitt opplegg. Alle artikler er skrevet for dette leksikonet. Det er et politisk leksikon, ikke et leksikon for konversasjon. Størsteparten av artiklene er lengre og utdypende behandling av emner. Den alfabetiske inndelingen er brukt til å skape oversikt og anvendelighet. Men istedenfor den leksikalske oppstyking av kunnskap har vi satset på analyse og sammenheng, istedenfor såkalt “objektivitet” på stillingtaken, perspektiv og kritisk forståelse. Redaksjonen har arbeidet ut fra et syn som er sosialistisk, feministisk og internasjonalt orientert. Vi har ønsket å framstille vesentlige sider av maktforholdene i samfunnet, motsetninger mellom samfunnsklasser, sosiale og økonomiske forhold, urett og undertrykking, og belyse samfunnsutviklingen i internasjonal sammenheng. Siktemålet har vært praktisk og politisk: et ønske om forandring. Dette perspektivet har selvsagt også satt sitt preg på oppfatningen av hva som er aktuell og relevant kunnskap. Slik har vi ofte funnet det riktig å gå på tvers av de etablerte fagområdene og trekke inn tema som ellers oppfattes som upolitiske og private: dagliglivs-fenomener, barn, fritid, seksualitet, osv. Det kanskje overraskende og uvante valget av oppslagsord er preget av den nye kvinnekampens problemstillinger. Men det er også frukt av den generelle målsettingen for arbeidet med leksikonet: å finne innfallsvinkler til historien og samfunnet slik den ser ut nedenfra, fra de undertrykte gruppenes perspektiv. [...] Leksikonet har artikler om alle norske fagforbund, alle norske fylker og næringer og om de største norske og flernasjonale industriforetak. Det inneholder en oversikt over tilgjengelige nøkkeldata for alle land i verden, med særlig vekt på politisk og sosial historie i etterkrigstida.” (Hans Fredrik Dahl et al. i <http://mediabase1.uib.no/paxlex/paxleksikon.html>; lesedato 12.04.13)

“Med *PaxLeksikon* ville redaksjonen bryte det borgerlige herredømmet over kunnskapsformidling og informasjon. For første gang på over femti år skulle “venstresida” få være med på å definere “hva som er god eller dårlig kunnskap, hva som er viktig og uviktig – være med å forme en annen forestilling om virkeligheten”. I *PaxLeksikon* ofres ikke et ord på Gerhardsens prosjekt *Tidens Leksikon*, som tre år tidligere hadde plassert seg i forlengelsen av *Arbeidernes Leksikon*. Til gjengjeld inntar *PaxLeksikon* selv posisjonen som *Arbeidernes Leksikon*s “moderne motstykke”. Den rette venstresida ønsket samfunnsmessig forandring og sto utenfor det politisk etablerte. Der *Arbeidernes Leksikon* hadde fremstilt sin versjon av virkeligheten innenfor en politisert, positivistisk vitenskapsforståelse, søkte redaksjonen i *Tidens*

Leksikon å “fremstille stoffet objektivt riktig”. Pax-redaksjonen på sin side avviser “såkalt ‘objektivitet’ ”, og legitimerer sitt prosjekt i samfunnsvitenskapene og forskningsmiljøenes nye innsikter om vitenskapens rolle og samfunnet. *PaxLeksikon* var ikke nøytralt. Redaksjonen var sosialistisk, feministisk og internasjonalt orientert, og de mer enn 400 artikkelforfatterne var rekruttert fra forskerhold og det politiske liv – fra solidaritetsarbeid, kvinnekamp, miljø- og fredsbevegelse – og hadde satt sitt preg på samfunnsdebatten “de siste 15 år.” Denne posisjonen gjenspeiles i form og innhold.” (<http://www.nb.no/utstillinger/leksikon/paxleksikon.php>; lesedato 16.08.13)

“Om man søker opp ordet “indianer” i Store norske leksikon i dag, kommer dette opp: “Indianer er et vanlig, men misvisende begrep for urbefolkningen i Amerika”. Leksikonet bestemte etter en gjennomgang i sommer [2017] at ordet indianer må byttes ut. - Det gjelder å rydde opp i diskriminerende språkbruk, sier religionshistoriker Lars Kirkhusmo Pharo til avisa Dag og Tid, som omtalte saken først. Pharo er forfatter bak den nye hovedartikkelen som skal beskrive folkegruppa. Sjefredaktør i Store norske leksikon (SNL), Erik Bolstad, avviser overfor NRK at rasistiske undertoner er blant årsakene til at leksikonet mener indianere heller bør kalles “amerikansk urbefolkning”. - Jeg oppfatter ikke nødvendigvis ordet som rasistisk, men som veldig upresist. [...] Språkprofessor Finn-Erik Vinje er sterkt uenig i at ordet indianer bør fjernes. Han mener indianer er en god, ikke rasistisk betegnelse på en folkegruppe, og mener endringa Bolstad har gjort kan bidra til at ordet kommer bort fra dagligtalen. [...] - Det synes jeg er trist, for indianere er en del av den norske språkkulturen, sier Vinje. - Ordet er for oss gamle indianerbok-lesere, en viktig del av det å vokse opp i Norge. Ordet er høyst levende, det er i bruk og det bør bestå, sier han. Bolstad kaller Vinje “konservativ” og peker på at språket vi bruker stadig endrer seg. - Leksikonet skal være presist, og forståelig for folk i dag. Det er flere andre ord vi har gått bort fra, som en tjueåring i dag neppe vil forstå, sier Bolstad, og trekker fram ordet “fruktsommelig” – som betyr “gravid”. Bolstad understreker at ordene som tas bort, fortsatt er å finne i leksikonet. Men at det vises til andre begrep som de gjeldende ordene for det man ønsker å beskrive. [...] det er forskjell på ord som “neger” og ordet “indianer”. Det første anbefaler leksikonet at man ikke bruker i dagligtale. Det siste kaller de upresist, uten å gå inn for styre folks bruk av ordet.” (https://www.nrk.no/norge/store-norske-leksikon-bytter-ut-ordet-_indianer_-1.13785026; lesedato 04.12.17)

Det er vanskelig for totalitære stater at det i trykte verk, f.eks. leksika, er positiv omtale av personer som senere blir bannlyst. Noen ganger blir disse bøkene forbudt, utgitt i nye opplag, eller leserne får beskjed om å rive ut boksider eller klistre ark med ny informasjon over den gamle. “*The Great Soviet Encyclopedia* was an encyclopedia published in the USSR from 1926 to 1990. The publication is perhaps best remembered for how it dealt with people who had run afoul of the Soviet

administration, and the clever use of censorship and historic revisionism to remove reference to those individuals from its record, including mailing people articles and asking them to remove pages from their copies of the book and replace them with the new ones they'd been sent.” (http://www.conservapedia.com/Great_Soviet_Encyclopedia; lesedato 03.11.17)

Det finnes tallrike digitale leksika, og det mest kjente og brukte fra begynnelsen av 2000-tallet er Wikipedia. “Since its creation in 2001, Wikipedia has grown rapidly into one of the largest reference websites, attracting 470 million unique visitors monthly as of February 2012. There are more than 77,000 active contributors working on over 22,000,000 articles in 285 languages. As of today, there are 4,149,609 articles in English. Every day, hundreds of thousands of visitors from around the world collectively make tens of thousands of edits and create thousands of new articles to augment the knowledge held by the Wikipedia encyclopedia. [...] What is contributed is more important than the expertise or qualifications of the contributor. What will remain depends upon whether it fits within Wikipedia’s policies, including being verifiable against a published reliable source, thereby excluding editors’ opinions and beliefs and unreviewed research, and whether the content is free of copyright restrictions and contentious material about living people.” (<http://en.wikipedia.org/wiki/Wikipedia:About>; lesedato 23.01.13)

“[M]ange problemstillinger fra papirleksikonets verden er like aktuelle i det digitale:

- Orden og struktur
- Nyheter og oppdateringer
- Ideologi og definisjonsmakt
- Kunnskap til salgs” (*Bibliotekforum* nr. 1 i 2014 s. 39)

“Ordet “wiki” i navnet Wikipedia kommer fra Hawaii og betyr opprinnelig “fort”. Begrepet brukes om nettsider der flere samarbeider om innholdet. Wikimedia Foundation er navnet på stiftelsen som er opprettet for å støtte Wikipedia og andre liknende samarbeidsprosjekter på nett. I 2005 hadde stiftelsen 2 ansatte, i 2011 var de 65. Stifter Jimmy Wales er nå selv bare en vanlig wikipedianer. [...] Wikipedia ble startet av Jimmy Wales [...] og Larry Sanger i 2001. I dag er det verdens mest brukte kunnskapsbase.” (*Dagbladet* 8. november 2013 s. 64)

“Wikipedia gjør noe viktigere enn å hamre sannheter inn i stein, den innvier brukeren i et gjenstandsfelt, den viser veier videre til autoritative kilder og deres kilder igjen. [...] Et moderne leksikon er ikke lenger slutten på en søken, men begynnelsen, ja, bare forberedelsen.” (Terje Rasmussen i <http://prosa.no/essay/ensyklopediens-nye-veier/>; lesedato 21.03.19)

“Wikipedia har 30 millioner artikler på til sammen 287 språk, 4,3 millioner av dem er på engelsk. Norske Wikipedia (bokmål) kan fortelle at bokmålsutgaven har 399 000 artikler, mens nynorskutgaven har mer enn 100 000. [...] Wikipedia er symbolet på den nye opplysningstida, slik Diderots franske Encyclopedia var symbolet på den første opplysningstida. Den store drømmen er igjen å samle all menneskelig kunnskap på ett søkbart sted. [...] Et hovedproblem er at de aktive bidragsyterne likner for mye på hverandre. Det er anslått at 90 prosent av redaktørene er menn, bare ti prosent er kvinner. Bidragsyternes kompetanse er heller ikke jevnt spredd utover fag og kunnskapsområder. [...] I 2007 hadde den engelske versjonen 51 000 aktive bidragsytere. I sommer hadde det tallet sunket til 31 000. Og de som bidrar jobber farlig hardt: En undersøkelse av 5200 bidragsytere fra alle språkversjoner gjort av Wikimedia i 2011 viste at halvparten brukte mer enn en time hver dag. 20 prosent brukte mer enn tre timer hver dag på Wikipedia. Da nærmer man seg en halv stilling, ubetalt. Wikipedia har i imponerende grad klart å holde trollene unna. Selv om leksikonet i prinsippet er åpent slik at alle kan bidra, har man bygget opp et apparat for å holde vandaler, ideologer, kverulanter og sabotører unna. Apparatet er blitt et avansert byråkrati. Noen gis ansvar og mulighet til å røkte artiklene og sjekke kvaliteten i nye bidrag eller redigeringer. Men slik er også terskelen for å bidra blitt høyere. Nybegynnere føler seg ofte ikke helt velkommen.” (*Dagbladet* 8. november 2013 s. 64-65)

Wikipedia er en “internasjonal internettbasert ensyklopedi som utgis av den ideelle organisasjonen Wikimedia Foundation. Den er en wiki, som betyr at alle kan redigere innholdet. Wikipedia har over 35 millioner artikler på 287 språk (per mai 2014). 9. mars 2016 har Wikipedia på bokmål og riksmål 434.144 og Wikipedia på nynorsk over 125.000 artikler.” (*Klassekampen* 11. mars 2016 s. 25)

I Wikipedia er det mulig å se hvilke endringer som er foretatt: “Ved å klikke på fanen “Vis historikk” i hver enkelt artikkel, kan man se alle endringene som er blitt gjort. Endringene på Wikipedia overvåkes av et hierarki med frivillige. Øverst er en håndfull byråkrater, så noen titalls administratorer, så et par hundre patruljører. Disse har stor innflytelse over hvilken informasjon som får stå på Wikipedia – og hva som slettes. Ved konflikt om innholdet får enkelte Wikipedia-artikler [...] en hengelås øverst i høyre hjørne. Da begrenses redigeringsmulighetene.” (*Morgenbladet* 15.–21. juni 2018 s. 18)

“I dag har Wikipedia mer enn 365 millioner lesere av versjoner på 262 språk og er verdens åttende mest besøkte nettsted. Flere av versjonene har over en million artikler. [...] Nå har ikke alltid flertallet rett, men midt på dagen mottar Wikipedia 60.000 sideforespørslers per sekund. [...] Samarbeid er inngått med andre kunnskapsverk eller spesialistmiljøer som påtar seg kuratorjobber for nye artikler på Wikipedia. [...] De første årene eksploderte både skriving av artikler og bruk. Etter fem år var en million

artikler i den engelske versjonen lagt ut og et drøyt år senere var enda en million passert. Etter tre-fire år flatet veksten i nye artikler en anelse ut. En grunn til dette er at jo flere ord som er lagt inn, desto smalere og mer spesialiserte ord gjenstår. Obama og Beatles er behørig omtalt og man må bevege seg et stykke inn i sitt eget fag for å hente fram nye begreper verd en omtale. Dessuten hadde leksikonet ennå ikke rukket å bli globalt. En femtedel av alle stedbaserede temaer var knyttet til USA, og det er skrevet nesten like mye om Antarktis som om hele Afrika. En annen grunn til en midlertidig pause i veksten følger av hva sosiologene kjenner som “oligarkiets jernlov”, tendensen til at det utvikler seg mektige eliter og konsentrasjon av makt i masseorganisasjoner. Fram til 2006 var det en liten andel av redigererne som sto for det klart meste av redigeringen av Wikipedia. Ifølge en undersøkelse utført av lederen, Jimmy Wales, sto under én prosent for halvparten av alle redigeringene på den engelske versjonen. De siste fem årene har igjen aktiviteten skutt i været. Eliten dominerer ikke så sterkt og andelen av de som redigerer en nokså moderat mengde artikler har vokst svært. [...] Undersøkelser viser at åtti prosent av de som bruker Wikipedia ikke har redigert noe, men er interessert i å gjøre det. Transaksjonskostnadene med å bidra er lave, men kan bli lavere. Som betyr at potensialet for ytterligere vekst er stort.” (Terje Rasmussen i <http://prosa.no/essay/ensyklopediens-nye-veier/>; lesedato 21.03.19)

Produksjon og vedlikehold av Wikipedia-artikler “er i stor grad automatisert og gjør det mulig for uerfarne brukere å ta del, uten at leksikonet bryter sammen. Noe av det viktigste er programvare-roboter – bots – som kan redigere og samprodusere tekster i stort omfang ved å sammenstille informasjon fra ulike databaser. Artikkene om byer i USA er i det alt vesentlige satt sammen av data fra CIA World Factbook og US census, og det er bots som har gjort det meste av jobben. Bots står for en femtedel av alle redigeringer på wikipediaene. I tillegg identifiserer de vandalisme, avklarer opphavsrettslige bindinger og mye mer. [...] Google liker Wikipedia, det ser man ikke bare på bidragene som kommer fra Google (to millioner pund i fjor) men først og framst på hvor høyt wikipediasidene når på Googlesøk i forhold til andre søkemotorer. Det gir søkerne mer valuta for den tiden de bruker på Google, som igjen gjør det lettere å akseptere de betalte søkeordene.” (Terje Rasmussen i <http://prosa.no/essay/ensyklopediens-nye-veier/>; lesedato 21.03.19)

“Hvordan er så situasjonen for norske Wikipedia? Wikipedia er en åpen organisasjon, og mye statistikk er tilgjengelig på nett. I perioden mars til september i år kom det i gjennomsnitt 75 nye bidragsyttere til i måneden. I samme periode i 2009 var gjennomsnittet det dobbelte, 152. Det var i halvåret april til september i år 460 bidragsyttere som redigerte i fem eller flere artikler. I de tilgjengelige månedene i 2009 var antallet 647. Statistikkene viser en nedgang, men kanskje ikke selv like sterk som for engelske Wikipedia. Alle de femti flittigste bidragsyterne har vært med siden minst oktober 2008. Bare åtte av de hundre flittigste har ikke levert nye bidrag i løpet av det

siste året. De flittigste holder stand. Rekrutteringen er utfordringen.” (*Dagbladet* 8. november 2013 s. 65)

“Faktisk er kunstig intelligens nå så utbredt at det på internett er vanskelig å vite når man har med et menneske å gjøre, og når man er konfrontert med et dataprogram, en såkalt *bot*, som er forkortelse for robot og uttales *bått*. [...] 22 av de 30 mest aktive Wikipedia-redaktørene er bot-er. Dette skaper nye sosial-politiske utfordringer, som erfart i 2006 – da en slik bot stilte til valg som deltaker i Wikipedias meglingskomité med følgende begrunnelse: “Jeg uttrykker alltid et nøytralt synspunkt ved alle avgjørelser jeg tar ettersom jeg ikke har noen intelligens, jeg er bare linjer med kode. Jeg blir heller aldri trett, jeg jobber 24 timer i døgnet, 7 dager i uken. Jeg tror jeg har gjort flere endringer enn noen annen konto på denne Wikien.” ” (*Morgenbladet* 22.–28. juni 2012 s. 19)

“Det er et problem at det er så få kvinner som bidrar. Wikipedia ønsker å være et oppslagsverk som reflekterer befolkningens kunnskap, og uten kvinner er det en vesentlig del av kunnskapen som forsvinner. Det handler ikke bare om å skrive saker ut fra kvinners perspektiv, men også hva man velger å skrive om. [...] Vi ser at ting som tradisjonelt er blitt ansett som kvinnekunnskap, som eksempelvis håndarbeid og husarbeid, skrives lite om. Kvinne-relaterte sykdommer og reproduktiv helse er også dårlig representert. Et godt eksempel er Wikipedia-artikkelen om brystkreft. Store deler av artikkelen handler om brystkreft hos menn [...] I og med at nærmere 90 prosent av bidragsyterne på Wikipedia er menn, er det tydelig at menn ikke bare skriver om smale emner. Menn står bak størsteparten av innholdet på Wikipedia, og det meste er veldig bra. Men på verdensbasis ser vi at tekniske duppeditter og smale emner, det en kanskje kan kalle for nerdestoff, er overrepresentert. Det finnes veldig mange artikler om ulike Linux-versjoner, for eksempel. Og det er tre ganger flere biografier om menn enn om kvinner. Det er alvorlig, for det gir signaler om at kvinner ikke er like verdt å legge merke til som menn. Man kan legge til: Det er én eneste artikkel om alle de seks sesongene av såpeserien “Sex og singelliv”. Det er 43 artikler om bilserien “Top Gear”.” (Åsa Paaske Gulbrandsen m.fl. i *Klassekampen* 11. mars 2016 s. 24-25)

“On Sen. [senator] John McCain’s Wikipedia entry, the argument has been over whether he is a conservative, moderate or liberal Republican. A heated exchange on former senator John Edwards’s page has centered on deleting any reference to his \$400 haircuts. [...] On Wikipedia.org, the write-it-yourself encyclopedia, everyone can be an editor, and every day thousands of them are engaging in fierce battles over the life stories of the 2008 presidential candidates [i USA]. Many of those battles, so far, are over relatively small biographical details, but the stakes are high: Wikipedia is one of the 10 most visited Web sites, drawing 6 billion page views a month, according

to the Web rating service Alexa. Type a candidate's name into Google, and among the first results is a Wikipedia page, making those entries arguably as important as any ad in defining a candidate. Already, the presidential entries are being edited, dissected and debated countless times each day. On the campaign trail, the candidates' positions on Iraq, illegal immigration and health care garner the most attention. [...] it's hard to find a more up-to-date, detailed, thorough article on Obama than Wikipedia's. As of Friday, Obama's article – more than 22 pages long, with 15 sections covering his personal and professional life – had a reference list of 167 sources. [...] Experts have tried to determine how reliable the information on Wikipedia is. It's difficult to know, for example, whether campaign staffers are editing articles about their candidates. But that kind of embarrassing revelation is what Virgil Griffith had in mind when he released the free WikiScanner last month. Griffith, a visiting researcher at the Santa Fe Institute in New Mexico and a “disruptive technologist,” has caused public relations disasters for corporations and federal agencies. WikiScanner traces the millions of changes back to the editor's network.” (http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2007/09/16/AR2007091601699_pf.html; lesedato 21.07.17)

“- Du har tre typer av dem som skriver om seg selv på Wikipedia, sier Morten Olsen Haugen. Han er Wikipedia-administrator på fritiden, og jobber til daglig som bibliotekar og barnebokanmelder i Aftenposten. - De helt åpenbart skamløse, begynner han. De som uten blygsel skjønnmaler seg selv, enten anonymt, med pseudonym eller med gjenkjennelig navn. - Som Jørn Lier Horst. Over flere år forsøkte noen, først anonymt, så med brukernavnet “Jlhorst”, å skrive inn at han “anses som en av Norges fremste kriminalforfattere”. Wikipedia blir hyppig sitert, og Haugen synes det blir problematisk når slik skjønnmaling forplanter seg videre. Både NRK og Østlandsposten brukte denne formuleringen i etterkant. - Jeg husker jeg var litt stolt av det utsagnet, men fikk påpekt at det ikke hørte hjemme i en leksikonartikkel, og er enig i det, skriver Jørn Lier Horst i en e-post. Han legger til at motivet hans var å ajourføre informasjonen om seg selv, og at han redigerte artikkelen da han fikk en henvendelse fra elever som skrev særoppgave og ikke fant oppdaterte opplysninger om ham. Horst sier at blant annet Bokhandlerforeningen brukte formuleringen ved tildelingen av Bokhandlerprisen i 2011, og at han refererte til dette på Wikipedia. [...] Så har du dem i gråsonen, fortsetter Haugen, der bidragene balanserer mellom å være opplysninger og egenvurderinger. [...] Haugen kommer på en siste type bidragsyter som stort sett skriver om seg selv. - Den vanlige forskningsforfengeligheten. Mer presist forskere som oppdaterer Wikipedia nærmest som en cv, og fyller artikkelen om seg selv med egne publikasjoner og skriver setninger som at “et hovedtema i forskningen er sånn og sånn.” (*Morgenbladet* 15.–21. juni 2018 s. 18)

“En “redigeringskrig” var i emning. Ifølge Wikipedia oppstår dette “når to bidragsytere er uenige om en sides innhold og gang på gang skriver over hverandres bidrag”.” (*Morgenbladet* 15.–21. juni 2018 s. 17)

“Lars Jynge Alvik er Nasjonalbibliotekets første “huswikipedianer”. Han skal hjelpe de ansatte med å formidle sin kunnskap i nettleksikonet, og gjøre det enklere for Wikipedia-skribenter å bruke bibliotekets ressurser.” (*Morgenbladet* 29. august–4. september 2014 s. 45)

“En amerikansk kunstner trykker opp – og stiller ut – bok på bok med nettleksikonet Wikipedia. [...] - Jeg er interessert i hvordan mennesket defineres av informasjon, sier Michael Mandiberg, amerikansk kunstner og førsteamanuensis i mediekultur på City-universitetet i New York. Forrige uke åpnet han en utstilling på galleriet Denny i New York, og der stiller han ut hvite bøker fylt med artikler fra nettleksikonet Wikipedia. Mandiberg vil samle hele Wikipedia i bokform, i totalt 7473 bind på 700 sider, som hver kan kjøpes for 80 dollar. Et av Mandibergs mål er å gjøre et poeng ut av det umenneskelige ved *big data*. - Wikipedias database er så stor at vi bare så vidt kan skjønne den.” (*Morgenbladet* 3.–9. juli 2015 s. 40) “Some people might call it a waste of time, others, “a poetic gesture toward the futility of the scale of big data.” Either way, it’s clear that printing out Wikipedia is hard. The latest person to attempt this feat is Michael Mandiberg, an interdisciplinary artist whose exhibition on the subject – titled *From Aaaaa! to ZZZap!* – opens at New York’s Denny Gallery” [...] 106 physical volumes (each containing 700 pages) will be available for visitors to browse and buy. [...] he describes the books as a “cognitively useful” unit of measurement that give a sense of scale to something otherwise incomprehensibly large. “We don’t need to see the whole thing in order to understand how big it is,” Mandiberg told *The New York Times*. “Even if we just have one bookshelf, our human brains can finish the rest.” ” (<https://www.theverge.com/2015/6/18/8803331/print-wikipedia-michael-mandiberg>; lesedato 06.11.17)

Inge Bryhni begynte i 1985 å lage “et geologisk leksikon som ‘hjemmearbeide’ på privat datamaskin. Noen av artiklene eller deler av dem ble benyttet i Damms (Hjemmets) Store Leksikon, og senere i Store Norske Leksikon. I 1987 ble det ved hjelp av HMM-data satt opp en eldre, brukt datamaskin med et petroleumsleksikon i Geologisk museum, der publikum kunne taste inn f. eks. navn på oljefelt, få leksikalske opplysninger om det og se lokaliseringen ved lysende lamper på et kartpanel ved siden av. Like før nyttår 1988 ble det, ved hjelp av særlig dataprogram utarbeidet for formålet av HMM-Data, satt i gang et generelt Geologisk leksikon, som ved utgangen av året hadde 2091 oppslagsord og i 1990 ca. 4000 oppslagsord. Systemet virker slik at publikum i museet kan få informasjon fra en datamaskin om mineraler, bergarter, petroleumsfelter og generelle geologiske fenomener. I 1992 tok Norsk Geologiråd initiativ til en faglig Geologisk ordbok, som utarbeides sammen med Ellen Sigmond og tar sikte på kortere forklaringer av de geologiske betegnelsene. Geologisk leksikon ble lagt ut på internett i januar 1996 [...] Antall oppslagsord er nå (april 1999) øket til mer enn 9300, og leksikonet er stadig under revisjon og utvidelse.

Et forbedret søkesystem ble utarbeidet og satt i drift av Haakon Bryhni i april 1999 og vil bli supplert med fotografier lagt inn av Tore Bryhni.” (<http://www.nhm.uio.no/fakta/geologi/geoleksi/om.html>; lesedato 12.04.13)

“The Oxford English Dictionary [...] ble skapt på en måte som minner mye om Wikipedia. For å finne etymologi og bruksområder for hvert eneste oppslagsord, brukte man en hær av frivillige som leste gamle bøker og tidsskrifter og rapporterte tilbake på papirlapper – *stubs* – det de hadde funnet. Etter hvert som dette arbeidet var gjort, ble det mindre bruk for de frivillige. Mesteparten ble gjort fra den sentrale administrasjonen.” (*Morgenbladet* 26. mars–8. april 2010 s. 25)

“Speiderhistorisk leksikon er startet for å ha et sentralt sted å samle ulike biter av norsk speiderhistorie. Leksikonet er startet av Speidermuseet i anledning 100-årsjubileet for Speiding i Norge i 2011. Leksikonet er bygget opp med wiki-teknologi og skal inneholde artikler om norsk speiding. Norsk speidermuseum er vert for leksikonet. Alle som registrerer seg som brukere kan være med å legge inn eller redigere leksikonet.” (<http://leksikon.speidermuseet.no/wiki/Hovedside>; lesedato 23.01.13)

“Encyclopedia of life, som du finner på <http://eol.org/>, er et dugnadsprosjekt i beste Wikipedia-ånd. De har som mål å gi global tilgang til alt liv på Jorden, og de har passert en million sider med god margin. Alle kan bidra. Det er mulig å velge seg et svært begrenset tema. Det finnes for eksempel samlinger som krypdyr i dammer i Nord-Florida eller fugler på Madagaskar.” (e-postlista biblioteknorge@nb.no, 02.08.12)

“- Det tradisjonelle leksikonet skal være saklig, korrekt og etterprøvbart. *Cappelens Forslags Konversasjonsleksikon* er ikke noe av dette, sier Pil Cappelen Smith [...] - Boken presenterer artikkelforfatternes subjektive versjoner av ordene. En ny innfallsvinkel til et tema, eller en presist planlagt løgn, blir viktigere enn å repetere kjensgjerninger, sier Smith. Gert Nygårdshaug bidrar med rundt 30 ord – alt fra *Akhnaton* til *Årsmøte* [...] Kjersti Skomsvold skriver om *Morkake*, *Overmadrass* og *Psykopat*, mens de fem definisjonene til Selma Lønning Aarø alle henviser til *Maskulinisme*. [...] Før gikk man til leksikonet for å finne fakta; det inneholdt endelige, entydige svar. Ferdig snakket. *Cappelens Forslags Konversasjonsleksikon* inneholder ikke absolutte svar. Tvert imot er det en stor samling mer eller mindre vanvittige påstander. Hva som er saklig og korrekt er uansett i konstant endring.” (*Morgenbladet* 9.–15. mai 2014 s. 38)

“Tidligere visste forlaget svært lite om hvordan oppslagsverkene de ga ut, ble brukt. Du kunne slå opp i *Store norske leksikon* uten at noen i Kunnskapsforlaget fikk vite

hva du leste om. Etter at oppslagsverkene gikk fra å være bøker til å bli nettsider, er ikke leksikonbruken din hemmelig lenger. Hvilke artikler er de mest leste? Hvilke artikler blir aldri lest? Teknologien gir oss detaljert informasjon. Vi ser leserne våre på storskjerm på kontoret. “Nå er det 16 stykker som leser om samer!” roper kollegaen min. “Kan noen sjekke om den ser bra ut?” Ved å studere søkeordene får vi vite mye om hva slags språk folk bruker, og hva de leter etter. Er det “sola” eller “solen” som får flest treff? Hvordan sørger vi for at artikkelen “sydpolen” kommer opp når 20 prosent søkte på “sørpolen”? Vi må gå bort fra leksikontradisjonen om å ha fullstendige navn som overskrift. Ingen søker etter “Robert Allen Zimmerman”. De skriver “Bob Dylan”. Informasjonen om hvordan leserne bruker oppslagsverket, påvirker også redaksjonens prioriteringer. Det er 10 000 som leser artikkelen “jødedom” hver måned. Da må vi bruke mer tid på den enn på “agurkbladlus”, som hadde ti besøkende i 2012.” (leksikonredaktør Ida Jackson i *Språknytt* nr. 1 i 2013 s. 19)

“Store norske leksikon var opprinnelig leksikonet til Kunnskapsforlaget, eid av Aschehoug og Gyldendal i fellesskap. Siste papirutgave kom i 16 bind og kostet 12 900 kroner.” (*Dagbladet* 8. november 2013 s. 65) “Store Norske Leksikon er et resultat av at Aschehoug og Gyldendal slo sammen sine leksikon-satsinger i 1978. [...] Etter at den siste papirutgaven kom, i 2005, har leksikonet vært i en svært usikker situasjon. [...] På nett er leksikonet en kjempesuksess, med over 100 000 lesere pr. dag, forteller [redaksjonsmedlem Anne Marit] Godal. - Nå har vi like mange lesere i timen som den siste papirutgaven hadde i samlet salg. Nordmenn har åpenbart lyst til å lese tekster med kvalitetssikret innhold” (*Aftenposten* 16. mai 2013 s. 14).

“I motsetning til Wikipedia, hvor alt skrives av frivillige, er temaene og bidragsyterne til SNL [Store Norske Leksikon] nøye utvalgt. I 2011 hadde de 200 fagansvarlige, nå har de over 450. De ansvarlige styrer hva som skal skrives, basert på hva de anser som sentralt i sine fag, samt hvilke temaer SNLs redaksjon opplever at leserne søker seg til. [...] SNL har i realiteten svært lite trafikk. Seks millioner sidevisninger i måneden kan høres mye ut, men nordmenn klikker 150-200 millioner ganger på Wikipedia per måned. [...] Wikipedias største problem er lite mangfold blant bidragsyterne, mener nettleksikonets grunnlegger Jimmy Wales. Han sier de er avhengig av å tiltrekke seg nye grupper for å fortsette fremgangen, og for fortsatt å være relevant. Den norske versjonen, med bokmål, nynorsk og samisk, har hatt nesten 90 000 bidragsytere siden oppstarten i 2001. Antallet nye bidragsytere har i 2013 vært det laveste siden 2006. Antall aktive og svært aktive brukere har gradvis gått nedover de siste tre-fire årene. [...] folks viktigste interesser allerede er dekket, og at behovet for bidrag derfor er mindre. [...] Hvis du har prøvd å endre noe [på Wikipedia], så har du kanskje opplevd at forslaget aldri godkjennes. Seks til åtte “byråkrater”, 56 administratorer og 200 patruljører fungerer som et filter mellom bidragsytere og alle leserne. [...] artikkelen

om vestlandskunstneren Stian Heimlund Skjæveland. På artikkelens diskusjonsside er det hundretusenvis av ord om Skjævelands anseelse, biografi og utstillinger. Var artikkelen partisk eller leksikalsk? Diskusjonen varte i over fem år. Nå er artikkelen fem setninger lang. - Det noen kaller forkalkning, vil kanskje andre kalle modenhet. Wikipedias mål er ikke å ha så mange bidragsytere som mulig, men å være det beste leksikonet, skriver Wikipedia-grunnlegger Jimmy Wales [...] Når SNL vil ha frem det såkalt gjeldende synet, forsvinner alt som er kontroversielt. Da blir leksikonet et tannløst drømmebilde og ganske sterilt. Oljeartiklene bærer preg av dette, de er skrevet av Norsk oljemuseum, som bransjen sponser, og i deres artikler finnes det ikke snev av korrupsjon, oljesand, forurensning eller nordsjødykkere. Det er et harmonisk glansbilde hvor ingen kritiske blikk slipper til.” (*Morgenbladet* 13.–19. desember 2013 s. 22-24)

“Metapedia is an electronic encyclopedia which contains far-right, white nationalist, white supremacist, white separatist, antisemitic, Holocaust denial and neo-Nazi points of view. The site describes itself as focusing on European culture, art, science, philosophy and politics. It was officially launched on 26 October 2006 with the Swedish-language edition. The English section was launched on 28 April 2007. The Hungarian version has the most articles: 144,189 as of 27 September 2013. [...] The Swedish Metapedia was founded in 2006 by Anders Lagerström, a neo-Nazi publisher from Linköping, Sweden.” (<https://en.wikipedia.org/wiki/Metapedia>; lesedato 04.08.17)

Den amerikanske *Esquire*-redaktøren A. J. Jacobs’ selvbiografiske bok *The Know-It-All* (2004) handler bl.a. om hans lesing av *Encyclopaedia Britannica* “from A to Z (or, more precisely, from a-ak to zywiec). All forty-four million words of it. The book is many things: First, it’s a compendium of the funniest, most fascinating, and most profound facts I uncovered – from the history of canned laughter to Nathaniel Hawthorne’s obsessive-compulsive behavior to female spies in the Civil War. Second, it is a search for meaning and wisdom among that ocean of facts.” (Jacobs i <http://ajjacobs.com/books/the-know-it-all/>; lesedato 03.07.15)

“Etter 244 år er det over: Encyclopedia Britannica skal ikke lenger utgis i bokform. 2010-utgaven blir den siste mellom to permer, det vil si 64 permer, for utgaven besto av 32 bind. Encyclopedias president Jorge Cauz hevder at leksikonet i fjor ga selskapet bare 15 prosent av inntektene, og selv da mest i form av nettabonnement og app-er. 85 prosent av omsetningen kom fra andre læremidler under Britannica-paraplyen. Og Encyclopedia Britannica Inc. tror på nettsuksess: Ved å kjøpe opp andre læremidler, som Websters ordbok, har selskapet som helhet hatt 450 millioner brukere i 2011.” (*Morgenbladet* 16.–22. mars 2012 s. 42)

“Uncyclopedia is a satirical website that parodies Wikipedia. Its logo, a hollow “puzzle potato”, parodies Wikipedia’s globe puzzle logo, and it styles itself “the content-free encyclopedia”, parodying Wikipedia’s slogan of “the free encyclopedia”. Founded in 2005 as an English-language wiki, the project spans over 75 languages. The English version has approximately 30,000 pages of content, second only to the Portuguese. Various styles of humour are used as a vehicle for parody, from sophisticated satire to simple sarcasm, along with structured in-jokes and frequent non sequiturs. The site has attracted media attention for its articles on controversial subjects including religion, prominent people, places, politics, and pseudoscience. Many Uncyclopedia articles contain graphics with a link to the corresponding Wikipedia article. A typical caption reads, “For those without comedic tastes, the so-called experts at Wikipedia have an article about (subject in question).” ” (<https://en.wikipedia.org/wiki/Uncyclopedia>; lesedato 17.07.17) Under søkeordet “parody” på dette nettstedet står det bl.a.: “Parody means something that is not the real thing, but a cheap imitation of it designed to make the consumer laugh. Fortunately, this *is* the real thing, and you will never read parody at this trusted reference website. However – [...] If you are a fan of Nuclear Holocaust, you might like the article on parity, which is the concept that the United States and the Soviet Union have the same number of nuclear missiles. Oops, it’s gone. So are the Soviets. We do have an article on Satire, which is a satire of parody. Go fish!” (<http://uncyclopedia.wikia.com/wiki/Parody>; lesedato 18.07.17)

Nils Chr. Geelmuydens *Lucifers leksikon* (1995) “er oppbygget som et vanlig leksikon, fra A til Å, med korte definisjoner og tekster om så vel personer som fenomener og gjenstander. [...] salget bråstanset på 666 eksemplarer (ifølge forfatteren)” (*Morgenbladet* 10.–16. juni 2011 s. 41).

Den store franske encyklopedien

Det mest berømte europeiske leksikonet ble til på 1700-tallet. *Encyklopedi eller kommentert leksikon over vitenskap, kunst og håndverk* (1750-72) er på til sammen 28 store bind. Initiativtakerne og deltakerne blir kalt encyklopedistene. Blant de i dag mest kjente encyklopedistene var Diderot, d’Alembert, Rousseau, Voltaire, Montesquieu og Holbach. Encyklopedien fikk til slutt 71.818 artikler og 2885 bilder (Quinsat 1990 s. 322). Det var nødvendig med mellom 3000 og 4000 trykkplater (*Bokvennen* nr. 4 i 2002 s. 74). En annen kilde oppgir ca. 60.200 artikler, 25.000 tekstsider og 2.900 plansjer (Couty 2000 s. 411).

“Opprinnelig var *Encyklopedien* tenkt som en fransk tilretteleggelse og oppdatering av et to-binds engelsk leksikon. Men utgivelsen vokste til et gigant-prosjekt som strakte seg over 25 år, med utgivelser fra 1751 til 1772.” (Knut Ove Eliassen og Knut Stene-

Johansen i *Morgenbladet* 28. september–4. oktober 2001 s. 6) Ikke alle emner ble behandlet like grundig. Geografi ble svært grundig dekket av en rekke artikler, historie derimot ble ikke prioritert (Quinsat 1990 s. 322). Encyklopedien ble til ved hjelp av ca. 150 forfattere og 1000 arbeidere (Schnyder 2007 s. 55).

Et av formålene med den store franske encyklopedien var å bryte muren av uvitenhet mellom på den ene siden kultiverte lesere innen borgerskap og adel og på den andre siden håndverkere, bønder og andre arbeidsfolk. Dette formålet var for hovedredaktør Denis Diderot like viktig som å fremme vitenskapelig utvikling (Quinsat 1990 s. 322). Arbeidere i ulike profesjoner bidro med sin kunnskap om smeders arbeid, vognmakeres, trykkeres, skredderes, kanonmakeres, osv. (Quinsat 1990 s. 322). “When Denis Diderot, the eighteenth-century liberal, included in his *Encyclopedia* detailed information about the production processes in the major crafts, he hoped to destroy the principle of secret knowledge that was a mainstay of the old guild system.” (Poster 1990 s. 27) Gjennom dette bidro leksikonet til den industrielle revolusjonen.

Encyklopedien blandet sammen det enkle, det elementære, det essensielle og det kausale (Barthes 1972 s. 92). Den skulle anskueliggjøre virkelighetens hierarkier av fakta/kunnskaper og moralske systemer, og dette skulle for leserne fungere som frigjørende innsikt.

“Ingen annen sjanger har på samme måte vært bærer av og redskap for et spesifikt moderne kunnskapsbegrep, knyttet til opplysningsidealer, vitenskapens fremskritt, demokratisering, politisk deltagelse, oppbygging av nasjonalstaten. [...] Målet for de første moderne encyklopediene, både Diderots og d’Alemberts *Encyclopédie* og *Encyclopedia Britannica*, som begge kom ut fra midten av 1700-tallet, var universelt, i dobbelt forstand: all kunnskap til alle mennesker. Det mest latterlige av alt, harselerer Diderot, ville være “en encyklopedi i form av et enormt manuskript, innelåst på kongens bibliotek, utilgjengelig for alle andre enn ham – et offisielt statsdokument, som folket ikke hadde tilgang til”. Muligens hadde han uttalt seg like foraktelig dersom han hadde visst at encyklopedien etter hvert skulle bli en skinninnbundet mastodont, med gullsnitt, oppstilt i dannelsesborgerskapets bokhyller som symbol på økonomisk og kulturell status. [...] For Diderot besto dette målet i “å samle all kunnskap spredt utover kloden” og “videreføre den til dem som kommer etter oss, slik at arbeidet fra foregående århundrer ikke blir ubrukelig for århundrene som kommer”. Bare slik, konkluderer han, kan våre etterkommere bli “bedre og lykkeligere mennesker enn oss selv”.” (Helge Jordheim i *Morgenbladet* 25.–31. mars 2011 s. 21) D’Alembert trakk seg fra arbeidet rundt 1759, og Diderot var deretter den eneste redaktøren.

Framsdebildet til den store franske encyklopedien viser øverst et gresk ionisk tempel, sannhetens helligdom. I midten mellom to søyler står en stor kvinneskikkelse som er Sannheten eller sannhetens gudinne, innhyllet i et slør samtidig som hun stråler ut lys. Lyset sprer skyene. På hennes høyre side står Fornuften og Filosofien. De holder på å fjerne hennes slør. Ved hennes føtter kneler Teologien, som får hennes lys ovenfra. Deretter følger skikkelser som representerer Hukommelsen, Den eldre historie og Den nyere historie, Geometri, Astronomi, Fysikk, Optikk, Botanikk, Kjemi og Agrikultur (jorddyrkingsteknikk). Skikkelsen Fantasi vil forskjønne og krone Sannheten. Under Fantasien er ulike kunstneriske sjangrer: den episke sjanger, den dramatiske, den satiriske og hyrdediktning, og etter dem Musikk, Maleri, Bildehuggerkunst og Arkitektur.

Noen av forfatterne som bidro til artikler i den store franske encyklopedien, var sterkt samfunnskritiske. Det finnes polemiske henvisninger i leksikonet som skulle villedde og lure sensur-instansene. Fra den relativt ortodokse artikkelen “Jesus Christus” var det en krysshenvisning til den relativt kjetterske artikkelen “Eklektisme” (Klepper, Mayer og Schneck 1996 s. 91). Den mest polemiske henvisningen var fra “Kannibal” i et av leksikonbindene til “Nattverd” i et annet bind. I tillegg til disse kritisk-underfundige henvisningene skjulte leksikonforfattere sin kritikk i obskure artikler. Kritikk av kristendommen forekom ikke i leksikon-artikkelen “Kristendommen”, men f.eks. i artiklene “Epidélius” og “Ascharious”. I en artikkel kalt “Siako” var det kritikk av paven, og i artikkelen “Ypaini” kritikk av nattverden. Forleggeren og boktrykkeren Le Breton sørget imidlertid for å svekke eller fjerne en del av det religions- og samfunnskritiske som redaktørene ville ha med (Raible 2006 s. 172-173). De polemiske henvisningene unngikk ikke sensurinstansene (Couty 2000 s. 412).

I 1765 oppdaget Diderot at forleggeren Le Breton på egenhånd hadde sensurert tekster som skulle inn i verket, men som han oppfattet som for farlige, og dessuten tilintetgjort originalmanuskriptene (Couty 2000 s. 410). Le Breton (i samarbeid med trykkeren av verket) hadde “strøket partier under korrekturen som han syntes var farlige, uten at Diderot visste det, og som han som redaktør selvsagt reagerte på med sinne og forbitrelse.” (Bredo Berntsen i *Bokvennen* nr. 4 i 2002 s. 74) Le Breton tjente en enorm sum på sin investering da hele verket var i salg. Han fikk tilbake 30 ganger mer penger enn han hadde investert (Couty 2000 s. 411). Overskuddet fra hele *Encyklopedi*-prosjektet ble på over en million franske pund (*Bokvennen* nr. 4 i 2002 s. 74).

“Jesuitene presset på for å få stoppet verket. Andre viktige aktører så positivt på det – ikke minst *Madame de Pompadour* – elskerinnen til Ludvig 15. Hun var en kvinne med så vel litterær som kunstnerisk dannelse, og så med sympati på filosofene fordi hun også hadde fått føle jesuittenes makt da de prøvde å hindre at hun ble hoffdame

hos dronningen. Dels på grunn av hat mot encyklopedistenes forfølgere, dels på grunn av anerkjennelse av deres intellektuelle fortjenester, lot hun redaktøren forstå at han tross utgivelsesrettens opphevelse kunne fortsette å la verket utkomme. Men det gjaldt naturligvis ikke å utfordre myndighetene ved altfor dristige artikler. Videre utgivelse ble utsatt, men fra 1753 til 1757 fortsatte den.” (Bredo Berntsen i *Bokvennen* nr. 4 i 2002 s. 72)

I 1752 forbød et statlig organ de to første bindene, som da allerede var ute på markedet (Couty 2000 s. 410). Men politikeren Guillaume-Chrétien de Malesherbes var positivt innstilt til leksikonet, og klarte å få i stand et kompromiss. Verre ble det da parlamentet i Paris i 1759 fordømte hele verket, og kongens råd trakk tilbake trykketillatelsen. Samme år fordømte også paven hele leksikonet. Igjen var det Malesherbes som reddet prosjektet slik at trykkingen og utgivelsene kunne fortsette (Couty 2000 s. 410). “Både grever og baroner anskaffet verket, bind for bind, til sine bibliotek. Den viktigste medspilleren var imidlertid den av kongens menn som var satt til å forby uønskede bøker i det absolutistiske Frankrike: Cretien-Guillaume de Malesherbes. Han sympatiserte med opplysningsmennene, og holdt derfor sin hånd over Diderots verk.” (Bredo Berntsen i *Bokvennen* nr. 4 i 2002 s. 72)

“I 1776 kom det fem nye volum og to nye volum med indeks i 1780. Dette tilleggsmaterialet var det andre enn Diderot som tok seg av. Til sammen består den første store franske encyklopedien av 35 folio-volum.” (Bredo Berntsen i *Bokvennen* nr. 4 i 2002 s. 74)

Leksikonet ble kalt “encyklopedistenes krigsmaskin” (ifølge Bredo Berntsen i *Bokvennen* nr. 4 i 2002 s. 72). “Dogmer og institusjoner (Bibelen og kirken) avvises som overtro, og verden fremtrer, kanskje for aller første gang, som fullt ut til menneskets disposisjon, velordnet, i alfabetisk orden, systematisk og fornuftig, som en tumleplass uten plass til eller behov for overtro eller frykt; ja rett og slett et rom hvor det er fritt frem for den menneskelige fornuft og skaperglede. Verken før eller senere har man sett en slik vilje til å skrive verden inn i manntall, rasjonelt og systematisk ordnet.” (Knut Ove Eliassen og Knut Stene-Johansen i *Morgenbladet* 28. september–4. oktober 2001 s. 6) *Encyklopedien* skulle vise fram orden, system, sammenhenger (Couty 2000 s. 412).

“Dette store verket var en revolusjon i leksikonform og ble selve beviset på at “kunnskap er makt”. Encyklopedien ga derfor slike kunnskapsverk økt status.” (Bredo Berntsen i *Bokvennen* nr. 4 i 2002 s. 74)

“Det som gjorde prosjektet til et storverk var ikke minst at Diderot klarte å favne alle enkeltartiklene, illustrasjonene og detaljene til et helhetlig uttrykk for modernitet,

opplysning og rasjonalitet: Den nye tids seier over den gamle! [...] Det gedigne oversiktsverket over tidens samlede viten kan karakteriseres med stikkordene liberalisme, rasjonalisme og toleranse. Det er preget av brede og grundige beskrivelser av handel og økonomi, vitenskap og teknikk, filosofi og politikk. Disse gjorde at encyklopedien ble møtt med nysgjerrighet og positive forventninger, men også med besk kritikk fra maktgrupper i stat og kirke; disse følte seg truet av artiklene, som i stor grad utfordret konvensjonelle oppfatninger. Ingen encyklopedi er verken før eller siden blitt så omtalt og har hatt en slik politisk og litterær innflytelse i sin samtid.” (Bredo Berntsen i *Bokvennen* nr. 4 i 2002 s. 72)

“[D]et kan være nærliggende å se verket som et komplott, en gigantisk propaganda-maskin; her stikker filosofene hodene sammen med verdensherredømme for øye. Tar man seg imidlertid bryet med å se nærmere på hva verket faktisk rommer, tegner det seg et noe annerledes bilde. En artikkel som i særlig grad signaliserer redaktørens selvforståelse, er Denis Diderots “Encyklopedi”, som på mange måter er et program for utgivelsen. Oppslaget kretset om de prinsipielle spørsmålene ved å lage en encyklopedi, og dveler naturligvis i første rekke ved de prinsipielle vanskene ved oppgaven. For Diderot er interessant nok det største problemet knyttet til tiden, eller, sagt annerledes, til historien. Det er en grunnleggende innsikt for redaktørene at kunnskap eldes i et slikt tempo at et verk av det omfang han selv er i ferd med å redigere står i fare for å bli foreldet allerede innen det er ferdigstilt. Diderots bakgrunn er den vitenskapelige revolusjon, og den kjensgjerning at det meste av den kunnskap om verden som mindre enn 100 år før hadde fremstått som den ubestridte og suverene erkjennelse av tingenes orden, i hans samtid ble betraktet som ren og skjær overtro.” (Knut Ove Eliassen og Knut Stene-Johansen i *Morgenbladet* 28. september–4. oktober 2001 s. 6)

“Selv vitenskapelige innsikter fra hans eget århundre var blitt overhølet av nye erkjennelser, og Diderot påpeker hvordan verker skrevet for å stå til tjeneste i generasjoner fremover, ble avleggs i løpet av ti til tyve år. Det er symptomatisk for holdningen til fortiden at de to redaktørene kun aksepterer to vitenskapelige autoriteter, Newton og Locke. Slik foregriper Diderot selv *Encyklopediens* fremtidige foreldelse. Det å skrive for fremtiden får dermed en helt bestemt betydning: Man skriver med henblikk på å hjelpe de kommende generasjoner til å overgå forgjengerne. Eksplosjonen i vitenskapen ser Diderot som en voldsom akselerasjon i sivilisasjonenes kunnskapstilegnelse. Denne arter seg ikke bare som en utvidelse i dybden, det er ikke minst en språklig utvidelse, hvor den ene generasjons vitenskapelige termer inngår som elementer i den neste generasjonens hverdagspråk. Det dreier seg også om en voldsom utvidelse av kunnskapen, og i dette ser Diderot en stor fare. Kunnskapen blir så omfattende at den ikke lar seg overskue av den enkelte person. “Så lenger som århundrene skrider fremover”, skriver han, “vil antallet bøker fortsette å vokse, og

man kan forutse en tid hvor det vil være nesten like vanskelig å lære noe fra bøker som fra den direkte studien av universet.” Kunnskapen vil i den grad være differensiert at det vil være umulig å få det overblikk som kjennetegner erkjennelse.” (Knut Ove Eliassen og Knut Stene-Johansen i *Morgenbladet* 28. september–4. oktober 2001 s. 6)

Den alfabetiske ordningen av *Encyklopediens* artikler er i dag en selvfølgelig konvensjon, men var på Diderots tid “uvanlig ettersom den alfabetiske orden er vilkårlig og ikke er forenlig med noen konkret metafysisk ordning av objektene. For det annet [har leksikonet] et system med henvisninger eller lenker som forbinder de forskjellige artiklene innbyrdes ved at det til hver artikkel er knyttet en rekke stikkord som leseren oppfordres til å slå opp, og som derved etablerer en orden på tvers av den alfabetiske. For det tredje [har leksikonet] et logisk system gitt ved en stor oversikt over kunnskapenes logiske og genealogiske inndeling, som var fremstilt i plansjer i verkets tilleggsbind. Endelig kunne man begynne med plansjebindene som også var utstyrt med kryssreferanser til teksten. Slik er verkets orden arbitrær og besitter en svært høy frihetsgrad.” (Knut Ove Eliassen og Knut Stene-Johansen i *Morgenbladet* 28. september–4. oktober 2001 s. 6)

“For en moderne leser er det iøynefallende hvor helhetlig og uttømmende fremstillingene er. Når eksempelvis Voltaire skriver om “smaken”, defineres smaken fysiologisk, kulturelt og individuelt, altså både naturvitenskapelig, samfunnsvitenskapelig og humanistisk. Grundighet og viljen til å se sammenhengene gjennomsyrrer også denne artikkelen” (Knut Ove Eliassen og Knut Stene-Johansen i *Morgenbladet* 28. september–4. oktober 2001 s. 6).

Voltaire bidro til leksikonet, men hadde liten tro på at et så stort og ikke minst dyrt verk ville kunne bidra til å forbedre samfunnet. Små, billige bøker trykt i tusentalls hadde derimot ifølge Voltaire potensiale til å nå ut til vanlige folk og fungere progressivt.

Voltaire kritiserte også det store spriket i forfatternes holdninger og skrivemåter i leksikonet, og også Diderot innså ulempene ved dette (Couty 2000 s. 411-412). I leksikonet var det stor variasjon, men med tydelige opplysningsfilosofiske innslag, bl.a. fra Lockes filosofi og Newtons metodiske idealer, samt framskrittsoptimisme, politisk kritikk og kirkefiendtlighet. Diderot erklærte seg som tilhenger av en opplyst despotisme i artikkelen “Politisk autoritet”, mens den fransk-tyske filosofen Holbach gikk inn for et representativt politisk system i artikkelen “Representanter”. Når det gjaldt samfunnsinstitusjoner, økonomi m.m. presenterte leksikonet “en cocktail av meninger, som leseren kan velge mellom så sant vedkommende bruker sin kritiske fornuft” (Couty 2000 s. 412-413). Også innad i samme artikkel kunne det være divergens. Første del av artikkelen “Sjel” var skrevet av en prest, siste del av

materialisten Diderot. Hele verket strekker seg ideologisk mellom dogmatisme og skeptisisme (Couty 2000 s. 413).

Jean-François Marmontel angrep i artikkelen “Kritikk” den klassisistiske estetikken og Boileau da han skrev at den gode kritiker gir “geniet dets frihet” og ikke lar seg bøye under “reglenes åk” (sitert fra Boileau 1984 s. 169). Marmontel hevdet at Boileau hadde lite fantasi og følelser, og dermed ikke kunne dømme om litteratur med disse egenskapene (Boileau 1984 s. 169-170). En annen forfatter irttesatte i artikkelen “Poetikk” Marmontels syn ved å lovprise Boileaus *Om diktetekunsten*, som “bør læres utenat som regelen og modellen for den gode smak”.

Encyklopedien “formidler et mer helhetlig syn på mennesket enn våre dagers til dels dårlig skrevne og glorete oppslagsverk, som sjelden gir rom for refleksjon og konstruktiv tvil. Utgivelsen og ambisjonene til de to redaktørene økte etter hvert som prosessen skred frem, og de to bindene ble til slutt til 28 helbind (17 med artikler og 11 med plansjer), og hele 35 om man regner med de syv supplementsbindene som kom umiddelbart etterpå. Verket ble århundrets *bestseller* med et første opplagstall på 4.200, og flere nye opplag fulgte snart. Suksessen blir ikke mindre når vi vet at subskripsjonsprisen på det samlede verket tilsvarte årsinntekten til en parisisk håndverker.” (Knut Ove Eliassen og Knut Stene-Johansen i *Morgenbladet* 28. september–4. oktober 2001 s. 6)

“Etter kort tid var det en internasjonal salgssuksess, slik at man alt i alt regner med at verket innen 1782 var kommet i et samlet opplag på over 25.000 sett, og flere kom i årene som fulgte. Kopiene lot heller ikke vente på seg, den mest berømte *Encyclopedia Britannica*. Prosjektets størrelse settes ytterligere i relieff ved at det faktisk var det største private industriprosjektet i datidens Frankrike! Skal vi tro Voltaire, overgikk inntektene fra verket Frankrikes samlede årlige inntekter fra koloniene. Mer enn tusen håndverkere var sysselsatt i løpet av de tre år som produksjonen pågikk. I tillegg kommer mer enn 150 bidragsytere.” (Knut Ove Eliassen og Knut Stene-Johansen i *Morgenbladet* 28. september–4. oktober 2001 s. 6)

“I *Encyklopedien* er det ideen om friheten til kunnskap som råder. Men det før-revolusjonære Frankrike var naturligvis ikke uten farer for ethvert prosjekt med frihet som sin rettesnor. Frihetstanken i *Encyklopedien* er podet med troen på fornuften og kunnskapens makt, en arv fra 1600-tallets empiriske rasjonalisme og libertinske tradisjon med den kamp for tankens – og kroppens – frihet. Prosjektet møtte derfor store vansker underveis, de fleste som en følge av bidragsyternes kontroversielle synspunkter. Det hører med til historien at Diderot redigerte store deler av første bind i fengsel, hvor han var innsatt nettopp på grunn av fritenkeri. Det verste anslaget mot verket var at den kongelige publiseringstillatelsen ble trukket tilbake i mars 1759,

umiddelbart før utgivelsen av åttende bind, samtidig som pavekirken satte verket på såkalt “indeks”, listen over bannlyst litteratur. Manuskriptene ble forsøkt beslaglagt, men ble i hovedsak reddet unna politiet, og utgivelsen måtte fortsette illegalt utenfor Paris.” (Knut Ove Eliassen og Knut Stene-Johansen i *Morgenbladet* 28. september–4. oktober 2001 s. 6)

“Det som utmerker Diderots encyklopedi, utover dens størrelse og dens voldsomme kunnskapstilfang, er at med den rykker det vanlige menneskets verden for fullt inn i leksikonets univers. Håndverket, produksjonen og teknologien vies for første gang utførlig plass, men er like fullt underordnet et allment perspektiv, som er menneskets virke i verden, altså et “materialistisk” verdenssyn. I stedet for å gjøre verdens underer til sin gjenstand, er *Encyklopedien* “en allmenn oversikt over menneskeåndens anstrengelser”. [...] Den diderotske fornuft – og *Encyklopediens* fornuft – er jordnær, den mangler ikke kropp, og er grunnleggende forpliktet på fellesskapet og viljen til å arbeide for dets beste.” (Knut Ove Eliassen og Knut Stene-Johansen i *Morgenbladet* 28. september–4. oktober 2001 s. 6)

Det ble solgt ca. 11.500 eksemplarer av *Encyklopedien* i Frankrike. Verket ble den største kommersielle boksuksessen i Europa inntil da, med et overskudd på 2,5 millioner pund. Av disse pengene fikk hovedredaktør Denis Diderot 80.000 pund (Raible 2006 s. 173-174). Mange tok opp forretningsideen med å selge leksikon. *Encyklopedien* i det opprinnelige folioformatet ble omformet av trykkere som gjorde *Encyklopedien* om til mindre format og solgte til en billigere pris enn originalverket hadde (Quinsat 1990 s. 322).

Den kommersielle suksessen førte til mange etterligninger og piratkopier. Det ble publisert piratkopier i i Lucques (1758), Livourne (1770), Genève (1771), Genève og Neuchâtel (1777), og i Lausanne og Bern (1778) (Barbier 2000 s. 185). Originalen ble trykt i 4225 eksemplarer, hevder en bokhistoriker, mens piratkopiene til sammen utgjorde nesten 25.000 eksemplarer (s. 185).

“The most widely diffused edition of Diderot’s *Encyclopédie* in eighteenth-century France contained hundreds of pages that did not exist in the original edition. Its editor was a clergyman who padded the text with excerpts from a sermon by his bishop in order to win the bishop’s patronage. Voltaire considered the *Encyclopédie* so imperfect that he designed his last great work, *Questions sur l’Encyclopédie*, as a nine-volume sequel to it. In order to spice up his text and to increase its diffusion, he collaborated with pirates behind the back of his own publisher, adding passages to the pirated editions.” (Darnton 2008)

Den franske forfatteren Charles Palissot de Montenoy gjør narr av encyklopedistene i sin komedie *Filosofene* fra 1760.

Alle artiklene og litteraturlista til hele leksikonet er tilgjengelig på <https://www.litteraturogmedieleksikon.no>